

KATHY REICHS

Další spleť příběh sběratelky kostí soudní antropoložky Brennanové

Na stopě obchodu s bílým masem

KOSTI ZMIZELÝCH

KOSTI ZMIZELÝCH

KATHY REICHS

KOSTI ZMIZELÝCH

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2013 by Temperance Brennan, L.P.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Bones of the Lost*
(First published by Scribner, New York, 2013)
přeložila © 2014 Kristýna Kučerová
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-148-4

Věnováno
Susan Moldowové,
nakladatelce, milovnici koček a drahé přítelkyni

PODĚKOVÁNÍ

V první řadě bych chtěla vyjádřit svůj hluboký dík všem příslušníkům americké armády – bývalým, současným i budoucím. Neochvějné odhodlání, odvaha a síla našich vojenských jednotek tuto knihu inspirovaly.

Vřelý dík patří United Service Organization a International Thriller Writers, díky nimž jsem mohla navštívit Kyrgyzstán a Afghánistán. Kamarádství a trpělivost mých souputníků – Sandry Brownové, Marka Bowdena, Clivea Cusslera, Andrewa Petersona, Jeremyho Wilcoxe a Mikea Theilera – přispěly k tomu, že jsem dlouhé lety, brzké ranní vstávání a dlouhé ponocování snášela mnohem lépe, než bych čekala. Zvláštní poděkování náleží Andrewu Petersonovi a Andymu Harpovi, kteří mi odpovídali na nekonečný proud otázek.

Doktoru Williamu C. Rodriguezovi a doktorce Sue Blackové děkuji za pomoc při objasnění detailů ze soudní antropologie.

Velice si vážím trvalé podpory rektora Severokarolínské univerzity v Charlotte Philipa L. Duboise.

Ze srdce děkuji své agentce Jennifer Rudolphové-Walshové a svým redaktorkám Nan Grahamové a Susan Sandonové. Cítím obrovský dluh vůči Susan Moldowové a doufám, že mé věnování hovoří za vše.

Ráda bych poděkovala všem, kteří pro mne tak usilovně pracují. Jsou to: Paul Whitlatch, Roz Lippelová, Lauren Lavelleová, Daniel Burgess, Tal Goretzky, Kara Watsonová, Greg Mortimer, Mia Crowleyová-Haldová, Erich Hobbing, Simon Littlewood, Glenn O'Neill, Caitlin Mooreová, Tim Vanderpump, Jen Doyleová, Emma Finniganová, Maggie Shapirová, Tracy Fisherová, Michelle Feehanová, Cathryn Summerhayesová a Raffaella De Angelisová. A samozřejmě celý můj nezkrotný kanadský tým.

Děkuji své rodině a přátelům za to, že snášejí mé nálady a zvládají mou nepřítomnost. Nesmírně mi pomohly připomínky Paula Reichse k rukopisu, které se týkaly námořní péchoty, JAG a slyšení podle článku 32.

A jako vždy na dálku objímám všechny své čtenáře. Jsem šťastná, že si o Tempe čtete, chodíte na mé autogramiády a veřejná vystoupení, navštěvujete moje internetové stránky (KathyReichs.com), dáváte mi palce nahoru na facebooku a sledujete mě na twitteru (@kathyreichs). Jste prostě báječní!

Pokud jsem na někoho zapomněla, omlouvám se. A jsou-li v mé knize chyby, můžu si za ně sama.

PROLOG

S BUŠÍCÍM SRDCEM JSEM SE DOPLAZILA K CIHLOVÉ STĚNĚ TVOŘÍCÍ hranu výklenku. Vykoukla jsem ven.

Další kroky. Nahoře na schodišti se objevily těžké boty a vedle nich pár drobných chodidel. Jedno bosé, druhé v lodičce s tlustou podrážkou a vysokým podpatkem.

Nohy začaly sestupovat, ty malé vratce, jako by byl jejich majitel nějak postižený. Lýtka se ohýbala ve zvláštním úhlu, který naznačoval, že kolena nesou jen lehkou váhu.

V hrudi mě páčil vztek. Ta žena je zdrogovaná. A ten hajzl ji táhne za sebou.

O čtyři stupně níž muž a žena prošli přes pás měsíčního svitu. Nebyla to žena. Byla to dívka. Měla dlouhé vlasy, paže a nohy hubeňoučké jako uprchlík. Pod mužovou bradou jsem zaregistrovala trojúhelník bílého trička. Z opasku mu trčela rukojeť pistole.

Pár mi zmizel ve tmě. Těla přitisknutá těsně k sobě tvořila černou dvouhlavou siluetu.

Muž sestoupil ze spodního schodu a začal dívku strkat ke dveřím na nakládací rampu. Jednou rukou ji přitom držel zezadu za krk. Klopýtla. Prudce ji nadzvedl. Hlava se jí klímbala jako kývací panence.

Dívka ještě pár kroků vrávorala. Pak zvedla bradu a zastavila se. Tichem se rozezněl pronikavý zvířecí výkřik.

Volná mužova paže se vymrštila. Silueta se znovu spojila. Slyšela jsem bolestný jakot a pak se dívka zhroutila na beton.

Muž poklekl na jedno koleno. Loket se mu zvedal nahoru, jak mlátil do bezvládného drobného těla.

„Tak ty se budeš prát, ty malá kurvo?“

Bušil do ní, až skoro nemohl popadnout dech.

Mozek se mi rozpálil doběhla vzteky a přehlušil ostatní instinkty, které měly chránit mé vlastní bezpečí.

Drobnými krůčky jsem vyběhla vpřed a vytáhla berettu. Zkontrolovala jsem, zda je zajištěná, a v duchu děkovala za trénink na střelnici.

Jakmile jsem si ověřila, že mám zbraň v pořádku, sáhla jsem po telefonu. U baterky nebyl.

Prohledala jsem druhou kapsu. Nic.

Ztratila jsem ho? Anebo jsem ho při tom zbrklém odchodu zapoměla doma?

Panika mě téměř paralyzovala. Jsem mimo radar. Co teď?

Slaboučký hlásek mě nabádal k opatrnosti. Zůstaň schovaná. Čekej. Slidell ví, kde jsi.

„Jsi úplná chcíplotina,“ zahřměl krutý, zlomyslný hlas.

Prudce jsem se otočila.

Muž vlekl dívku za vlasy.

Zvedla jsem berettu v obou rukou před sebe a vyrazila z výklenku. Muž zaslechl pohyb a ztuhl. Zastavila jsem se pět metrů od něho. Schovala jsem se za sloupem, rozkročila se a namířila zbraň.

„Pusť ji.“ Můj výkřik se odrazil od cihel a betonu.

Muž dál dívku držel. Stál ke mně zády.

„Ruce vzhůru.“

Uvolnil sevření a narovnal se. Pomalu zvedal dlaně do úrovně uší.

„Otoč se.“

Jak se obracel, ozářil ho paprsek světla. Na okamžik jsem jasně zahlédla jeho tvář.

Jakmile spatřil nepřítele, lehce povolil paže. Vycítila jsem, že on mě vidí lépe než já jeho, a vmáčkla jsem se dál za sloup.

„Takže zasraná děvka je naživu.“

Ty chcípneš taky, zasraná děvko!

„To chce kuráž posílat mailem výhrůžky.“ Hlas mi zněl sebevědomě, ale uvnitř jsem se tak necítila. „A týrat bezbranný malý holky.“

„Dluhy se musej platit. Víš, jak to chodí.“

„Ty už si žádný dluhy vybírat nebudeš, ty úchylnej sráči.“

„A to říká kdo?“

„To říká tucet poldů, co sem právě jedou.“

Muž zkroutil prsty a jednu ruku si přiložil k uchu. „Žádný houkačky neslyším.“

„Ustup od tý holky,“ nařizovala jsem.

Udělal jeden symbolický krok.

„Hni sebou,“ vyšťekla jsem. Jeho povýšenost, s níž mě beze slov posílal do háje, ve mně vyvolávala touhu praštit ho berettou po hlavě.

„Anebo co? Odpráskneš mě?“

„Jo.“ Chladně jako ocel. „Odprásknu tě.“

Opravdu? Nikdy jsem nestřílela na člověka.

Kde je sakra Slidell? Věděla jsem, že blufuju jen díky dostatečné dávce kávy a adrenalinu. A taky jsem věděla, že obojí za chvíli přestane působit.

Dívka zasténala.

Ve zlomku vteřiny jsem ztratila výhodu, díky níž by mohl ten muž žít.

Podívala jsem se dolů.

Vyrazil.

Tělem mi projel čerstvý příval adrenalinu.

Zvedla jsem zbraň.

Blížil se.

Zamířila jsem na bílý trojúhelník.

A vypálila.

Rána se hlasitě odrazila od stěn. Zpětný ráz mi vyrazil ruce nahoru, ale udržela jsem se na místě.

Muž upadl.

V příšeří jsem spatřila, jak trojúhelník tmavne. Rozlévá se přes něj karmínová červeň. Dokonalý zásah. Trojúhelník smrti.

Až na můj přerývaný dech bylo ticho.

Pak má vyšší centra dohonila mozkový kmen.

Zabila jsem člověka.

Ruce se mi roztrásly. V ústech jsem cítila pachutí žluči.

Polkla jsem. Sevřela jsem pistoli a vykročila dopředu.

Dívka ležela bez hnutí. Dřepla jsem si a položila jsem jí rozechvělé prsty na krk. Nahmatala jsem pulz, slabý, ale pravidelný.

Otočila jsem se. Hleděla jsem na mužovy kalné nenávistné oči.

Najednou jsem byla vyčerpaná. Znechucená tím, co jsem udělala.

Mohla jsem se v dané situaci vůbec rozhodnout správně? ptala jsem se v duchu. Zvládnout to líp? Telefon zůstal doma.

Chtěla jsem si sednout, schovat hlavu do dlaní a nechat volný průchod slzám.

Místo toho jsem se několikrát nadechla, abych se uklidnila, vstala jsem a vykročila do tmy. Připadalo mi to jako tisíc kilometrů. Na gumových nohou jsem se vydala do schodů.

Chodba nad schody zahýbala doprava. Došla jsem po ní k jediným zavřeným dveřím.

V upoceně ruce jsem stále svírala pistoli, druhou jsem sáhla po klice.

Dveře se otevřely.

A já vytřeštila oči hrůzou.

PRVNÍ ČÁST

1

ZAJATCEM JSEM UŽ BYLA MNOHOKRÁT. VE SKLEPĚ, V CHLADICÍM boxu márnice, v podzemní hrobce. Vždycky je to děsivý zážitek. Ale tohle vězení překonávalo všechna ostatní mírou čiré fyzické bolesti.

Salonek pro členy poroty v budově soudu mecklenburského okresu není o nic lepší než ostatní podobná zařízení – wifi, psací stoly, kuleč-ník, televize, popcorn. Ano, mohla jsem požádat o zproštění povinnosti. Neudělala jsem to. Soudní systém zavolá, já běžím. Vzorná občanka Brennanová. Vzhledem k tomu, v jakém oboru pracuji, jsem navíc věděla, že v porotě stejně neusednu. Když jsem si plánovala dnešní program, vyhradila jsem si šedesát, maximálně devadesát minut... kdy-bych tu ztvrdla.

Ztvrdla jsem, lépe řečeno ztvrdly mi nohy. Při práci v terénu nosím úžasně pohorky Gore-tex, které dýchají, a sem tam i holínky, co nekloužou, takže neskončíte na zadku v blátě. Abych si koupila a navíc ještě nosila vražedné střevíčky s vysokými podpatky, je v mém případě asi stejně pravděpodobné jako najít ostatky gigantosauru za bistroem Bad Daddy's Burgers.

Do lodiček s osmicentimetrovým kramflekem od Christiana Louboutina mě uvtřela má sestra Harry z Texasu, domoviny objemných účesů a metr vysokých jehel. Budeš vypadat profesionálně, tvrdila. Sebejistě. A krom toho jsou se šedesátiprocentní slevou.

Musím připustit, že naleštěná kůže a nóbl štepování vypadaly na nohou úchvatně. Myslíte, že jsem se tak i cítila? Ne po třech hodinách čekání. Když soudní zřízenec konečně povolal naši skupinku, do soudní síně jsem se skoro dopotácela a vrávoravě se dověkla k lavici poroty, jakmile ohlásili moje číslo.

„Uved'te, prosím, své celé jméno.“ Chelsea Jettová. Šest minut po promoci na právnické fakultě, kostýmek za čtyři sta dolarů, drahý perlový náhrdelník a podpatky, které ty moje dalece zastínily. Nová žalobkyně Jettová maskovala nervozitu přísností.

„Temperance Daessee Brennanová.“ Snažila jsem se to ulehčit nám oběma. A rychle se vypařit.

„Uved'te, prosím, své bydliště.“

Poslechla jsem. „Je to Sharon Hall,“ dodala jsem mile. Panství z devatenáctého století, červená cihla, bílé sloupy, magnolie. Já bydlím v přístavku u bývalého skladiště kočárů. Víc starého Jihu už tady nenajdete. O nic z toho jsem se však s přítomnými nepodělila.

„Jak dlouho už žijete v Charlotte?“

„Od svých osmi let.“

„Na adrese, kterou jste uvedla, s vámi bydlí ještě někdo další?“

„Občas má dospělá dcera, ale momentálně ne.“ Náramek, který jsem dostala od Katy, mi visel na ruce – jemný stříbrný kroužek s vyrytým nápisem MÁMA JEDE!

„Stav?“

„V rozluce.“ Je to komplikované. To jsem nedodala.

„Jste zaměstnaná?“

„Ano.“

„Uved'te, prosím, svého zaměstnavatele.“

„Stát Severní Karolína.“ Hlavně jednoduše.

„Vaše povolání?“

„Soudní antropoložka.“

„Jaké vzdělání tato profese vyžaduje?“ Upjatě.

„Mám titul Ph.D. a osvědčení Americké rady soudní antropologie.“

„Takže provádíte pitvy.“

„Vy máte na mysli nejspíš soudní patologii. To je obvyklý omyl.“

Jeffová ztuhla.

Usmála jsem se. Žalobkyně ne.

„Soudní antropologové pracují s mrtvými těly, u nichž nelze provést klasickou pitvu. To znamená se skeletonizovanými, mumifikovanými, rozloženými, rozčtvrcenými, spálenými či znetvořenými ostatky. Posky-

tujeme konzultace v mnoha sporných otázkách, na něž získáváme odpovědi při analýze kostí. Například zda jsou ostatky lidské, či zvířecí.“

„Na to je potřeba odborník?“ Umírněná skepse.

„Lidské a zvířecí kosti jsou si ošidně podobné.“ Představila jsem si sadu mumifikovaných ostatků, které na mě čekají v úřadu soudního lékařství. „Zejména úlomky se velmi těžko vyhodnocují. Pocházejí z jednoho jedince, z několika, z lidí, ze zvířat?“ Čekají, protože já sedím tady a nohy mi otékají jako umrlci ve vodě.

Jettová netrpělivě mávla dokonale pěstěnou rukou, abych pokračovala.

„Pokud jsou ostatky lidské, hledám znaky, které určí věk, pohlaví, rasu, výšku, chorobu, deformitu či anomálii, tedy cokoli, co pomůže k identifikaci. Analyzuji poranění, abych stanovila příčinu smrti. Odhaduji, jak dlouho je oběť mrtvá. Zkoumám možnosti, co se s tělem dělo po smrti.“

Jettová tázavě povytáhla obočí.

„Useknutá hlava, rozčtvrcení, pohřeb, ponoření do...“

„Myslím, že to stačí.“

Jettová sjela pohledem k papíru s otázkami. Byl hodně dlouhý.

Očima jsem našla hodinky a pak zabloudila k nešťastníkům, kteří pořád ještě čekali na výsledch. Oblékla jsem se tak, abych vypadala úctyhodně a naplnila image vyslankyně Úřadu soudního lékařství mecklenburského okresu. Světle hnědé plátěné kalhoty, hedvábný rolák. Totéž ovšem neplatilo pro některé z mých spoluvězňů. Mou soukromou favoritkou byla mladá žena v upnutém roláčku bez rukávů, džínách a sandálech.

Žádná haute couture, ale tušila jsem, že její nohy jsou na tom momentálně líp než moje. Pokusila jsem se zahýbat prsty ve španělských botách. Marně.

Paní Jettová se zhluboka nadechla. Co má za lubem? Nečekala jsem, až to vybalí.

„Jako soudní antropoložka mám uzavřenou smlouvu jak se Severokarolínskou univerzitou v Charlotte, kde vedu seminář pro pokročilé, tak s Úřadem hlavního soudního lékaře v Chapel Hill a Úřadem soudního lékařství mecklenburského okresu v Charlotte. Dále poskytuji konzultace pro *Laboratoire de science judiciaires et de médecine légale* v Montrealu.“

Přeloženo: Mám toho nad hlavu. Spolupracuji s policií, FBI, armádou, koronery a soudními lékaři. Sama víš, že mě obhajoba uvolní, když to neuděláš ty.

„Rozuměla jsem tomu správně? Vy pracujete ve dvou různých zemích?“

„Není to tak podivné, jak se to může jevit. Ve většině jurisdikcí fungují soudní antropologové jako odborní konzultanti. Jak jsem uvedla, mě i mé kolegy povolávají k případům pouze tehdy, když na těle není dost svalové hmoty pro pitvu anebo když ostatky...“

„Ano.“

Jettová přejela prstem po nekonečném seznamu ve žlutém bloku.

Já si protáhla – tedy, pokusila se protáhnout – ubohé články svých prstů.

„Při své práci v úřadu soudního lékařství přicházíte do styku s policisty?“

Konečně. Díky.

„Ano. Často.“

„Se žalobci a obhájci?“

„S oběma. A můj bývalý manžel je právník.“ Tak trochu bývalý.

„Osobně se znáte s někým, jehož se týká tento soudní spor? S obžalovaným, jeho rodinou, policejními vyšetřovateli, právními zástupci, soudcem –“

„Ano.“

A bylo to. Uvolnili mě.

Ignorovala jsem protesty prstů u nohou a spěšně jsem odkulhala ze soudní síně, přes halu a ven skleněnými dveřmi. Moje mazda stála v nejvzdálenějším koutě parkoviště. Přijela jsem deset minut po osmé ráno. Na obsílce stálo 8.00, a tak jsem zajela na první volné místo, které jsem našla – na půli cesty do Kansasu.

Co možná nejrychleji jsem přepajdala přes jízdní pruh, zatočila kolem řady aut a našla to svoje. Ze strany u řidiče ho utlačovalo ohromné SUV a u dveří spolujezdce nebylo skoro žádné místo. Potní žlázy pracovaly na plný výkon. Protáhla jsem se do mezírky mezi dveřmi a zpětnými zrcátky. Zadkem a hrudníkem jsem přitom otřela špinavé dveře a boční panely svírající můj trup. Prvotřídní hnědý kalhotový kostýmek vypadal, jako bych se vyválela na skládce.

Pootevřela jsem dveře a vmáčkla se za volant, když mi cosi cinklo

u nohou. Rozumný občan, tedy občan s rozumnou obuví, by zkontroloval, která okrasa automobilu se uvolnila. Jenže já se soustředila na únik a zašátrala v kapsičce kabelky se zipem po klíčích.

Nohy mě pálily, když jsem cpala klíček do zapalování a sklonila se ke straně, abych si stáhla pravou botu. Ta potvora držela, jako by mi přirostla k tělu.

Zatahala jsem silněji.

Noha mi prudce vyletěla z obalu. Znovu jsem se zkroutila a zopakovala celý postup ještě jednou na levé straně.

Opřela jsem se a prohlížela si dva výstavní puchýře. A pak nenáviděné louboutinky v ruce.

Ruka.

Zápěstí.

Holé zápěstí!

Katy.

U srdce jsem ucítila povědomé bodnutí strachu.

Zahнала jsem ho.

Soustřed' se. Náramek byl na svém místě v salonku i na lavici porotců.

To cinknutí. Malý stříbrný kroužek se nejspíš o něco zachytil, když jsem se protahovala kolem SUV.

Znovu jsem se vysoukala ven, práskla dveřmi od auta a pořádně jsem přitom nadávala.

Lidský mozek je zařízení, které funguje na dvou úrovních. Ve chvíli, kdy reflexivní příkaz pohnul mou rukou, v malém mozku už docházelo k nervovému spojení. Než dveře zapadly, věděla jsem, že jsem v háji. Zbytečně jsem vzala za kliku a pak zkontrolovala postavení všech čtyř zámků.

S ještě barvitějšími nadávkami jsem se natáhla po kabelce. Ta ovšem ležela na sedadle spolujezdce.

Do prdele.

A klíče? Houpaly se v zapalování.

Chvíli jsem stála, záložky kalhot spadlé přes bosé nohy, sako špinavé, podpaží mokrá potem. Uvažovala jsem.

Může to být ještě horší?

Zevnitř z auta se ozval tlumený hlas. Andy Grammer začal zpívat

písničku Keep Your Head Up a ohlašoval tak příchozí hovor na mém iPhoneu. Skoro jsem se rozesmála. Skoro.

Svému šéfovi Timu Larabeemu jsem řekla, že do laboratoře přijedu před polednem. Od soudu jsem mu volala, že dorazím v jednu. Na hodinkách jsem teď měla dvě hodiny. Larabee už si určitě dělá hlavu kvůli mumifikovaným ostatkům, které čekají na mé vyhodnocení.

Anebo to není Larabee?

Sakra. Co teď? Neměla jsem chuť někomu sdělovat, že stojím bosá na parkovišti s klíčky zamčenými v autě.

Ale ty musíš držet hlavu vzhůru...

Správně.

Rozhlédla jsem se po parkovišti. Plné aut. Bez lidí.

Rozbít okýnko? Ale čím? Zoufale jsem se zadívala na sklo. Odpovědělo mi obrazem rozzuřené ženy s hodně špatným účesem. To nebylo chytré.

Ba ne, bylo. Všimla jsem si totiž, že okno nahoře tak docela netěsní. Opotřebovaná guma anebo chybějící zoubek ve stahovacím mechanismu, tvrdil mi mechanik Jimmy. Nebezpečné. Je tam dost místa, aby nějaké děcko prostrčilo drát a bylo už na půli cesty do Georgie, než si všimnete, že vám šlohlí auto.

Vážně? odpověděla jsem mu tehdy. Deset let starou mazdu?

Na součástky, řekl nevzrušeně.

Ramínko... opravdu chci tak moc? Prohledávala jsem pohledem smetí, které se nahromadilo v místech, kde se beton spojoval se zadní zdi. Oblázky, celofánové obaly, hliníkové plechovky. Nic, čím bych se mohla dostat do auta.

Kráčela jsem podél zdi a opatrně našlapovala. Puchýře vypadaly jako mleté hovězí, ale já to nevzdávala a táhla kalhoty za sebou po špinavém betonu.

Mumifikované kosti v laboratoři stárly každou minutou.

Zpoždění se počítá, takže do úřadu soudního lékařství se dostanu nejdřív k večeru. Pak domů k mrzoutskému kocourovi. Nacpat do mikrovlnky cokoli, co zbylo v mrazáku.

Ale ty musíš držet...

Chcípni.

Vtom jsem si všimla, že se dva metry přede mnou něco leskne. S nadějí v srdci jsem vykročila.

Kořistí mi bylo asi půl metru drátu, který kdysi patrně tvořil součást fušerského nástroje, jež jsem si nyní sama hodlala zhotovit.

Rychle jsem se dobelhala zpátky k mazdě, na jednom konci smotala malou smyčku a nacpala drát do Jimmyho mezířky.

Pracovala jsem oběma rukama, obličej přitisknutý ke sklu, a pokoušela jsem se navléknout očko na zástrčku. Pokaždé, když bylo udělátko skoro na místě, jsem rychle zatáhla.

Zrovna jsem se chystala k miliontému pokusu, když se za mými zády rozezněl hlas.

„Odstupte od vozidla.“

Do prdele.

Pevně jsem sevřela drát v ruce a otočila se.

Uniformovaný pracovník ostrahy parkoviště stál asi tři metry ode mě, nohy rozkročené, dlaně obrácené vzhůru a namířené na mě. Ve tváři měl výraz nervózního vzrušení.

Zakřenila jsem se a doufala, že se mi podařilo vyloudit odzbrojující úsměv. Anebo aspoň uklidňující.

Strážný ho neopětoval.

„Ustupte od vozu.“ Měl plavé vlasy a tvář zbarvenou do odstínu červené, který byl jen o maličko světlejší než moje puchýře. Věk jsem odhadla na osmnáct.

Pokusila jsem se o další úsměv ve stylu „to jsem ale husa“. „Zamkla jsem si auto.“

„Potřebuju vidět vaše doklady a technický průkaz.“

„Kabelku mám uvnitř. Klíčky v zapalování.“

„Ustupte od vozu.“

„Kdyby se mi povedlo trefit drátem ten knoflík, ukázala bych...“

„Ustupte od vozu.“ Blondák měl bohatý repertoár.

Uposlechla jsem rozkazu, drát pořád sevřený v prstech. Blondák mi gestem naznačil, že mám jít ještě dál.

Obrátila jsem oči v sloup a zvětšila vzdálenost. Kašlu na to. Drát sklouzl dovnitř na sedadlo.

Moje předsevzetí chovat se příjemně převálcovalo podráždění.
„Podívejte se, tohle je moje auto. Zrovna jsem odešla od soudu. Techničák i papíry mám vevnitř. Musím do práce. Do úřadu soudního lékařství.“

Pakliže jsem doufala, že poslední věta to rozsekne, spletla jsem se. Blondák se dál tvářil, že vidí pouze bosou ženu s lupičským nádobíčkem. Nebezpečnou?

„Zavolejte si do úřadu,“ sykla jsem.

Ticho. A pak: „Počkejte tady.“

Jako kdybych bez bot a bez kol mohla někam utéct.

Blondák spěchal pryč.

Dopáleně jsem se opřela o mazdu a střídavě jsem přenášela váhu z nohy na nohu, každou chvíli se dívala na hodinky a přitom hledala na zemi náramek. Pak jsem začala chodit sem a tam po parkovišti. Konečně se ozval zvuk motoru.

Za pár vteřin na parkoviště vjel bílý Ford Taurus.

Horší už to být nemohlo.

Ale bylo.

2

ERSKINE „SKINNY“ SLIDELL ZASTAVIL, SUNDAL SI FALEŠNĚ raybanky, stáhl okýnko a zadíval se na mé povlávající kalhoty, zničené nohy a rozčuchané vlasy. Koutek úst se mu zvedl do úsměvu. Ačkoli má úřad pro vyšetřování těžkých zločinů a vražd policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg, tedy místní kriminálka, přes dva tucty detektivů, já vždycky z neznámých důvodů vyfasuju Skinnyho. A pokaždé je to zkouška statečnosti.

Nejde o to, že by Slidell byl špatný vyšetřovatel. Právě naopak. Jenomže on sám sebe pokládá za příslušníka „staré školy“. Což v jeho pojetí znamená Drsného Harryho Callahana, Popeye Doylea a seržanta Fridaye. Zažila jsem, jak Slidell vyslýchá svědky. A čekala jsem na: „Pouze fakta, madam.“ Jenomže Skinny si na „pane“ a „madam“ nepotrpí.

Před několika lety Slidellova parťáka Eddieho Rinaldiho zabili při pouliční přestřelce. Nikdo to nedával Skinnymu za vinu. Kromě Skinnyho. Vedení usoudilo, že by mu prospěla výchova v oblasti kulturní diverzity, a tak mu přidělili Theresu Madridovou, lesbičku pocházející z Jižní Ameriky. K překvapení všech ostatních spolu ti dva vycházejí.

Nedávno Madridová se svou životní partnerkou adoptovala korejské miminko a odešla na mateřskou dovolenou. Slidell tak pracuje dočasně sólo. A líbí se mu to.

„Téééda.“ Ten pitomec to fakt řekl.

„Detektive –“

„Někoho jste nasrala?“

Později se téhle historce patrně zasměju. Ale v tu chvíli jsem měla dost omezené a mizerné možnosti. Dohadovat se s blbečkem z ostrahy.

Dojet stopem k telefonu a čekat na žlutého anděla. Domluvit se se Slidellem.

„Jak jste věděl, že jsem tady?“ zeptala jsem se chladně.

„Byl jsem u doktora Larabeeho, když mu volali.“ Slidell se natáhl a otevřel dveře u spolujezdce. „Nastupte.“

Z plna hrdla jsem nasála čerstvý vzduch a vklouzla na sedadlo.

„Proboha na nebesích, doktorko, fakt nevím, jestli jsem za poslední roky potkal někoho takhle zřízenýho.“

„Měl byste chodit víc ven.“

„Co jste to sakra –“

„Zápas v bahně. Zajed'te támhle.“ Ukázala jsem na místo, kde stálo moje auto.

„Tak tu druhou bych nechtěl vidět.“

„Hodím video na YouTube.“ Netrpělivě jsem ukazovala prstem na velké SUV.

Slidell pokračoval, jak jsem ho navedla.

„Zastavte!“ Zvedla jsem ruku. „Ne, až vedle dodávky.“

„Už vím, co se stalo. Nějakej týpek vás seřezal, protože jste se mu navázela do káry.“

„Kdybych se uměla navézt do káry, tak bych tady netrčela.“ Vyskočila jsem ven. Puchýře na mě zíraly jako dvě rudé oči.

Kdyby náramek nebyl dárek od Katy, nejspíš bych odepsala ztráty a vypadla odsud. Pak bych jí o tom jednou vyprávěla. Zasmály bychom se. Možná.

Vklouzla jsem mezi své auto a modrého mamuta, oči upřené na zem. Bingo. Náramek ležel pod dvěma sousedícími zrcátky v tom nejhůř přístupném místě.

Vtáhla jsem břicho, nacpala jsem se mezi dveře a dřepa si na bobek. S rameny otočenými na stranu, jak to jenom šlo, jsem se napřáhla a sebrala šperk. Opatrně, abych nespustila alarm, jsem se narovnala a vykročila k taurusu.

Slidell můj výkon pozoroval bez připomínek. Očividně jsem překročila hranici od směšné k politováníhodné.

„Kam ted'?“

„Do úřadu.“ Zapnula jsem si náramek na zápěstí.

„Klidně vás hodím domů.“

„Klíče od bytu mám v kabelce. A ta je v autě.“

„Obchod s botama?“

„Ne, díky.“ Stroze.

„No problemo. Stejně se tam vracím.“

Mohla jsem se zeptat proč. Ale namísto toho jsem jen seděla, hlavu otočenou k bočnímu oknu a soustředila jsem se především na to, abych vytěsnila čichový záznam Slidellovy vášně pro smažené jídlo, které plave v tuku. Kávy s bílou kolonií plísň. Zpocených tenisůk a umaštěných kšiltovek. Vyčpělého kouře. Skinnyho samotného.

Jenže ani já dvakrát nevoněla.

Slidell vyjel z parkoviště, zatočil na East Trade Street a vzal to doleva. Několik minut uběhlo v tichu. Pak: „Kdopak vyčmuchal chlupáče, co?“ Neměla jsem ponětí, co má na mysli.

„Kdo odprásknul hafušu?“

Skvělý. Takže Slidell ví o mých mumiích. Další voda na jeho mlýn.

„Kdo...“

„Požádali mě, abych prohlédla čtyři sady ostatků a ověřila, že nejsou lidské. Pokud tomu tak bude, archeologové potvrdí jejich pravost, určí stáří a odešlou je do... někam.“

„A proč tyhle mrtvý čivavy...“

„Pocházejí z Peru, ne z Mexika.“

„Jo, jasně. Jak to, že se čoklové dostali na soudní?“

„Celní správa je zabavila na letišti. Obvinili nějakého chlápka, že je pašoval do země. Nezákonný dovoz starožitností je zločin, víte?“

„A jó.“ Chvilí jsme pokračovali mlčky. A potom: „Chudák Dom Rockett dostal laso od federálů.“

Byla jsem zvědavá, ale čekala jsem, protože jsem věděla, že Slidell se rozpovídá sám.

„Dom Rockett, král folklorních sraček z celého světa.“

„Celého světa?“ Nemohla jsem si pomoci.

„Většinou z Jižní Ameriky. Ale naši amigos tam dole mají dost těchhle krámů pro celý svět.“

Slidell patrně chová odpor k fair trade.

„Náramky, prstýnky, blbiny kolem krku. Šátky z lamy mámy, rohože na zeď. Blechy ze zámoří.“

„Jste básník, detektive.“

„ICE prý podezírá Rocketta, že rozšiřuje obzory podnikání a že se nejspíš pustil i do opravdickejch starožitností.“ Slidell měl na mysli odbor imigrační a celní politiky ministerstva vnitřní bezpečnosti. „Nepřiznanejch.“

Neříkala jsem nic.

„To by mě nepřekvapilo. Je to pěkněj neřád.“

„Vy ho znáte?“

„Jo, znám. Neřadí se navzájem znaj.“

Neptala jsem se, co tím myslí.

„Mohl byste pustit ventilaci?“

„A nenastydnou vám nožičky?“ S kamennou tváří.

Vrhla jsem na něj pohled, který varoval: „Nehrajte si se mnou.“ Bylo to ovšem marné, protože raybanky civěly na silnici.

Slidell se natáhl, stiskl knoflík a pak jednou rukou praštil do palubní desky. Zablikalo modré světýlko a z mřížek zavanul vlahý vzduch.

„Jestli je pravda, co říkáte, tak si Rockett nejspíš myslel, že mumie prodá do muzea,“ přemítala jsem nahlas. „Anebo do soukromé sbírky.“

„ICE si jeho plány určitě proklepne. A ten kretén to shodí na parťáka, se kterým kšeftuje.“

Za I-77 se West Trade Street stáčela na západ a pak prudce zpět na východ. Slidell prosvíštěl zatáčkou tak rychle, že papírové sáčky a plastové obaly od jídla létaly vzadu po podlaze. Mozek mi předhodil obrázky dávno zapomenutého jídla. Smažené kuře? Grilované maso? Přejeté zvíře?

Nakonec zvítězila zvědavost.

„Proč jste byl u Larabeeho?“ zeptala jsem se.

„Autonehoda. Řidič ujel. Oběť je ženská. Bez dokladů.“

„Jak stará?“

„Tak akorát.“

„Prosím?“ Vyznělo to ostřeji, než jsem zamýšlela.

„Patnáct až osmnáct.“

„Rasa?“

„Mexičanka. Na to můžete vzít jed.“

„Neznáte jméno, ale nějakým zázrakem *víte*, že pochází z jihu, a tudíž nemá doklady?“

„Neměla u sebe ani papíry, ani klíče.“

Jako já, napadlo mě, ale neříkala jsem nic.

Ubíhaly vteřiny.

„Kde ji našli?“ chtěla jsem vědět.

„Na křižovatce Rountree a Old Pineville, jižně od Woodlawn. Doktor Larabee odhaduje dobu úmrtí někdy mezi půlnocí a svítáním.“

„Co tam dělala?“ přemítala jsem nahlas.

„Co myslíte?“

Napadlo mě, že Old Pineville je opuštěná i ve dne, natož uprostřed noci. Stojí tam pár maličkých podniků, ale žádný z nich nepředstavoval lákadlo pro dospívající dívku.

„Svědkové?“

Slidell zavrtěl hlavou. „Trošku se tam poptám, jakmile skončím u doktora Larabeeho. Ale podle mě tam šlapala.“

„Aha.“

Slidell pokrčil jedním masitým ramenem.

„Dospívající děvče bez totožnosti, víc nevíte. Ale okamžitě si ji zaškatulkujete jako nelegální přistěhovalkyni, co se prodává. Tomu se říká rychlovyšetřování?“

Něco zamumlal.

Vypnula jsem ho. Po létech praxe jsem to zvládala docela dobře.

Šedé buňky mi nabídly koláž obrazů. Mladá dívka, sama na temné prázdné dvouproudovce. Reflektory. Nárazník.

„... Story?“

„Cože?“

„Pamatujete si na Johna-Henryho Storyho?“

Změna tématu mě zmátla. „To dubnové úmrtí při požáru?“

Před šesti měsíci jsem prohlížela úlomky ostatků nalezených po výbuchu a požáru blešího trhu. Dospěla jsem k závěru, že obětí byl

běloch mezi pětáctýřiceti a šedesáti lety. Biologický profil odpovídal Johnu-Henrymu Storymu, majiteli nemovitosti. Story oznámil svědkům, že na ono místo jede, a pak už s ním nikdo nemluvil. U kostí se našly jeho osobní věci. Mobil? Peněženka? Hodinky? Na detaily jsem si nedokázala vzpomenout.

Přestože identifikace vycházela z nepřímých důkazů, soudní lékař rozhodl, že to stačí. Vyšetřovatelé, kteří se zabývají zhářstvím, provedli spoustu testů, jenže stodola byla tak stará a tak dokonale zničená, že se nepodařilo určit příčinu požáru.

Storyho smrt byla velkou událostí. Prominentní obchodník, který uhořel v baráku s nevyhovujícím požárním hlásičem a hasicím systémem. Média okamžitě skočila na problematiku bezpečnosti na neregulovaných trzích a přehlídkách zbraní. Nakonec se tisk zaměřil na jiné téma, rozruch utichl a Storyho blešák otevřeli někde jinde.

„No jó.“ Skinnyho oblíbená odpověď. Dováděla mě k šílenství.

Soudní lékař okresu Mecklenburg dlouhá léta sídlil v cihlové krabici, která kdysi bývala Searsovým zahradnickým centrem na rohu Desáté a College Street. Radní mluvili o stěhování. Dlouho se nic nedělo. A pak se najednou plány zázračně pohnuly kupředu.

Za osm milionů babek se postavila nová budova na obecním pozemku v průmyslové zóně, severozápadně od centra. S plochou šestnácti set metrů čtverečních je čtyřikrát větší než ta stará. Podlahové krytiny z epoxidové pryskyřice, stěny z corianu, tuny nerezové oceli. Namísto bývalých dvou mohou patologové dnes provádět najednou čtyři pitvy. Nové uspořádání zahrnuje dvě místnosti pro analýzy, které vyžadují zvláštní opatření kvůli rozkladu materiálu nebo potenciální kontaminaci.

Smradlavé pitevny. V nich dělám já.

Zbrusu nový dům je navíc skrz naskrz zelený. Důmyslný systém na obnovu energie. Klimatizace s potrubím o šířce jednoho metru. Ačkoli veškerá práce probíhá v přízemí, v některých částech je budova patrová, aby se do ní všechno vešlo.

Atmosféra je tu vcelku poklidná. Kanceláře a prostory pro veřejnost jsou vymalované jemnými modrými a zemitými odstíny. Okna jsou

velká a díky solárním žaluziím a světlým policím se maximalizuje denní světlo a minimalizuje oslnění.

Jinými slovy, naše nové pracoviště je bomba.

Čekala jsem, až Slidell projede černými bezpečnostními vraty, obkrouží vlnkové stožáry a vklouzne na volné místo na parkovišti. Vypnul motor, přehodil ruku přes opěradlo a vyslal ke mně zápachovou vlnu. Pak se ke mně otočil.

„John-Henry Story má podniky v mecklenburském i gastonském okresu. Story Motors. Story Storage...”

Uložte si věci u Storyho. Slogan mi samovolně naskočil v mozku. Otravná, ale účinná reklamní kampaň.

„... Hospoda u Johna-Henryho. Seznam je delší než ocas mého černého čokla.“

„Vy máte psa?“

„Chcete si to poslechnout?“

„Storyho smrt byla kvalifikovaná jako nešťastná náhoda. Proč to sem teď taháte?“

Slidell na mě upřel dramatický pohled a sáhl do saka. Bylo hořčicově hnědé. Jediným rychlým pohybem vyndal igelitový sáček z kapsy košile. Odstín oranžové, které se nejspíš říká melounová.

Překonala jsem nutkání obrátit oči v sloup a opřela jsem se, abych si mohla prohlédnout obsah sáčku.

A překvapeně jsem povytáhla obočí.

3

SLUNCE SE ODRAŽELO OD PLASTU, KTERÝ SE KOMÍHAL MEZI Slidellovým palcem a ukazováčkem.

Čekala jsem na vysvětlení.

„Oběť měla kabelku. Křiklavě růžovou, velkou jako hamburger, dlouhý ucho. Jako kurva.“

„Já taky nosím kabelku přes rameno.“ Slidellův sarkasmus mě jako obvykle rozčiloval. Stejně jako okamžitý závěr, že obětí dopravní nehody byla prostitutka.

„Jasně růžovou? Ve tvaru přiblblý kočky z komiksu?“

„Víte jistě, že patřila jí?“

„Ležela v křoví tři metry od těla. A ne moc dlouho. Zkoumáme otisky. Ale jo, jsem si jistej, že je její.“

„Tohle bylo v kabelce?“ Ukázala jsem na předmět v sáčku.

„Společně s rudou rtěnkou, co na dálku řve ‚pojď si vrznout‘.“

„Peníze?“

„Desetidolarovka a dvě dvojky. Šestapadesát centů. Jen tak. Jako kdyby si je tam zrovna nacpala.“

„Nic víc?“

„Nada... kromě —“ zamával sáčkem. Slidell Úchvatný, kouzelník z Mecklenburgu.

Vzala jsem od něj sáček a prohlížela si plastový obdélník uvnitř. Nejdřív jsem si myslela, že jsem černá písmenka špatně přečetla.

Ne.

„Co to je?“

„Myslel jsem, že vás to bude zajímat.“

Na žlutohnědé klubové kartě US Airways bylo vyražené datum

konce platnosti – únor příštího roku. Vystavili ji na jméno John-Henry Story.

„Měla u sebe Storyho klubovou kartu letecké společnosti?“

Slidell přikývl.

„Jak to?“

„Bystrá otázka, doktorko. A já mám ještě jednu. Story se nám upekl před půl rokem. Kde ta kartička asi celou tu dobu byla?“

Nedávalo to smysl.

„Takže Story umřel, ale jeho karta žije dál. Anebo se ocitla ve stavu hibernace,“ prohlásil Slidell. „Kontroloval jsem to. Naposledy ji použil v salonku na letišti šest týdnů před požárem.“

„Kam letěl?“

„Dělám na tom.“

„Byl někdo s ním?“

„Jeden host.“

„Ta holka?“

„Tyhle informace si neukládají.“

Slidell vytáhl z kapsy další sáček. „V kabelce měla ještě tohle.“

Přes igelit jsem zkoumala kousíček papíru. Bylo na něm napsáno: *Las clases de Inglés. Saint Vincent de Paul Catholic Church.*

Podívala jsem se na Slidella. Oplatil mi pohled a pokrčil rameny.

Otočila jsem se, abych si posbírala věci, než vystoupím z taurusu, ale samozřejmě – žádné věci jsem neměla. Boty, kabelku, klíče od auta ani od bytu, telefon, peníze, kartu.

Dřív bych mohla zavolat Katy a poprosit ji o náhradní klíče, které si schovávám u ní doma.

Ach bože, Katy.

„Díky, že jste mě sem hodil. Já...“

„... mi dlužíte? S tím si teď nedělejte starosti.“

Ted? Skvělý.

Povyáhla jsem si kalhoty, vystoupila z taurusu a spěchala ke vstupním dveřím. Nohou jsem se dotkla hladké betonové podlahy. Nejlepší zážitek z celého dne. Na okamžik jsem se zastavila a čerpala z chladného kamene úlevu.

V kanceláři na mě čeká sálový mundúr a normální boty. Za chvíli už budu schopná se slušně předvést na veřejnosti.

Stejně jako Slidella můj vzhled místní osazenstvo spíš pobavil, než šokoval. Už mě viděli v mnohem horším stavu. I cítili.

Až na paní Flowersovou. Na okamžik nesouhlasně přivřela oči a začala zmateně přerovnávat už tak dokonale poskládané věci na psacím stole.

Kývla jsem na ni přes okýnko recepce. Bzučákem mě pustila dovnitř a pak mě kýváním prstu přivolala k sobě.

Paní Flowersová má sice křestní jméno – Eunice –, ale pokud vím, v životě ji nikdo neoslovil jinak než příjmením. To se k ní tak hodí, až si občas lámu hlavu, jak by se jí asi říkalo, kdyby se provdala za nápadníka jménem Smith nebo Gaspard. Je to pivoňka v ženské podobě, plnoštíhlá dáma s bleděružovou pokožkou, kterou si hýčká snad už od kolébky. Může mít tak dokonalá pleť nějakou vadu? Může – barvu, kterou získává v přítomnosti opačného pohlaví.

Ano, červená se, ale dovede řádně založit každý dokument, naťukat do počítače jakoukoli zprávu, opravit v ní překlepy a okamžitě odeslat, a brát přitom telefony a kádrovat občany, kteří přistoupí k jejímu okýnku. Jelikož je tu k ruce třem patologům, mnoha vyšetřovatelům a občasným odborným poradcům včetně mě, je to úctyhodný výkon.

„To se mi snad zdá.“ Zvednutá ruka paní Flowersové klesla k žluté blůzce.

„Je to dlouhá historie,“ řekla jsem. Což znamenalo: Neptejte se.

Jedno dokonale vytrhané obočí popojelo nahoru, ale dál se nepídila.

„Doktor Larabee vás chce vidět.“ Jižanský přízvuk jak z Tary. „Je v hlavní pitevně.“

„Díky.“

Administrativní a veřejnou část budovy spojují s pitevnami dvě malé haly, které architekti pojmenovali biovestibuly. Prošla jsem jedním a na okamžik se zastavila, abych si přečetla záznamy na magnetické tabuli.

Čtyři nové případy. Autonehoda u Optimist Park na North Davidson Street, starší řidič zemřel při převozu do Karolínské nemocnice. Šestnáctiletá dívka se střelnou ránou na hlavě nalezená u kontejneru na

Shamrock Drive. Peruánské mumie čekající na můj rozbor. A autem sražená oběť z Old Pineville Road.

Slidellova Neznámá.

Zamířila jsem rovnou k toaletě, kde jsem si poupravila vlasy a umyla špinavý obličej, pak jsem se přesunula do šatny a převlékla se do pracovního. Poslední zastávkou byla kancelář – dezinfekce, náplasti a náhradní tenisky Nike, které mám pod věšákem. Deset minut po příjezdu jsem byla připravená k práci.

Když jsem zatlačila do dveří od velké pitevny, Tim Larabee stál u jednoho ze dvou nerezových stolů. Neřezal, neměřil, nediktoval, dokonce se ani nedíval dolů na ostatky.

Chce ji přede mnou chránit? Před Slidellem? Před mnoha ostatními, kteří ji budou zkoumat, fotografovat, analyzovat a rozřezávat?

Podivná myšlenka. Ale pravdivá. Neosobní proces započal. A já se ho účastním.

Ze světelných prohlížeček namontovaných na stěně zářily rentgenové snímky. Lebka. Celé tělo.

Na pultě ležel pár bot. Běžové lakovky s vysokými podpatky a čereno-modrými kytičkami na stranách. Podrážky od bláta. Lacině.

A malé. Nanejvýš pětaticítky. Droboučké nožky vykračující si v příliš dospělých botkách.

Oblečení viselo na sušáku. Červená halenka. Džínová minisukně. Bílá bavlněná podprsenka. Bílé bavlněné kalhotky s bleděmodrými puntíky.

Slidell stál u sušáku, nohy rozkročené, ruce sepnuté do písma V před genitáliemi. Neprohlížel si ani šaty, ani mrtvé tělo. Mou přítomnost nebral na vědomí.

Pocítila jsem novou vlnu podráždění a rychle ji zarazila a přetransformovala do vědeckého režimu. První pravidlo: zablokovat způsob uvažování. Nepoddávat se podezření, nebát se, nedoufat ve výsledek. Pozorovat, vážit, měřit a zaznamenávat.

Druhé pravidlo: zablokovat emoce. Smutek, lítost a vztek si schovat na později. Zlost a žal mohou vést k chybám a špatnému odhadu. A omyly oběti neprospějí.

Stejně...

Dívala jsem se na pomačkanou mladou tvář plnou modřin a na okamžik si představila živou dívku, jak si přehazuje růžovou kabelku Hello Kitty přes rameno. Ucho jí padá, protože ubohý obsah nemá dostatečnou váhu.

Tmavá silnice.

Rozbušené srdce.

Reflektory.

Bílé bavlněné kalhotky s bleděmodrými puntíky. Takové Katy nosila na střední škole.

„Slidell vás už informoval?“

Larabeeho otázka mě vrátila do přítomnosti.

„Autonehoda. Řidič ujel. Tělo neidentifikovali.“

„Podívejte se.“ Larabee došel k rentgenovým snímkům. Vyzáblý obličej měl vyčerpanější výraz než obvykle. Larabee je dálkový běžec bez jediného gramu přebytečného tuku na těle a s tvářemi vpadlými jako hluboké oceánské příkopy.

Došla jsem k němu. Z náprsní kapsy sálové haleny vytáhl propisku a ukázal na střední část levé klíční kosti.

Na třetí a čtvrté žebro pod ní.

Přesunul se k dalšímu snímku a perem kopíroval křivku paže od kosti pažní přes kost vřetenní až po kost loketní a kůstky ruky.

„Ano,“ odpověděla jsem na nevyslovenou otázku.

Sledovala jsem ho, jak pokračuje dál k zadnímu zaoblení pánve. Nemusel mi to ani ukazovat.

„Ano,“ zopakovala jsem.

Anteriorně-posteriorní snímek lebky. Další z boku.

V žaludku se mi začínala svírat ledová pěst.

Beze slova jsem se otočila k tělu.

Dívka ležela na zádech. Larabee zatím neprovedl řez ve tvaru písmene Y, a nebýt modřin, oděrek a deformací způsobených zlomeninami, mohlo by se zdát, že spí. Vlasy kolem hlavy měla dlouhé a plavé, jeden pramen zvednutý a sepnutý plastovou sponkou ve tvaru kočky. Růžovou. Holčičky je milují.

Soustřed' se.

Natáhla jsem si rukavice a prohlédla zpustošené tělo, mrtvolně blede a chladné na dotek. Prohmatala jsem paži, rameno, ruku, břicho a cítila poranění, která byla na černobílých rentgenových snímcích zcela zřejmá.

„Mohli bychom ji otočit, prosím?“ ozval se do ticha můj hlas.

Larabee se postavil vedle mě. Společně jsme přisunuli štíhlé paže podél těla a za ramena a boky dívku obrátili.

Očima jsem bloudila po drobné páteři a maličkých hýždích. Vnímala jsem otisky pneumatik na žalostném těle toho drobečka.

Pěst v žaludku se sevřela pevněji.

„Co to je?“ Přejela jsem prstem po pravém rameni. Modřina byla asi dvanáct centimetrů dlouhá a vypadala jako shluk teček.

„Hematom,“ odpověděl Larabee.

„Na tom zranění je vidět vzorek,“ opáčila jsem. „Máte představu, co ho způsobilo?“

Larabee zavrtěl hlavou.

Pohlédla jsem na Slidella. Neuhnul očima, ale mlčel.

„Můžu se podívat na fotografie z místa činu?“ Stáhla jsem si latexové rukavice a zahodila je. Ne zrovna jemně.

Larabee sebral z pultu hromádku snímků formátu 13 × 18 centimetrů a podal mi je. Obrázek po obrázku jsem si prohlížela opuštěné místo, kde děvče prožilo poslední chvíle.

Fotky vyprávěly stejný příběh.

Nebyla to nehoda.

Dívku zavraždili.

4

„VRAŽDA?“ SLIDELLOVO VYŠTĚKNUTÍ SE ODRAZILO OD NEREZOVÉ oceli a skla, jež nás obklopovaly.

„Z právního hlediska to implikuje záměr,“ podotkl Larabee.

„Do prdele s právníčinou.“ Ukázala jsem prstem na poraněné tělo. „Nějakej hajzl to děcko zabil.“

„O čem to sakra mluvíte?“ Slidell překvapeně těkal pohledem mezi mnou a Larabeem.

Gestem jsem Slidella vybídla, aby přistoupil k rentgenovým snímkům kostí levé paže. Larabee se k nám přidal a nabídl mi propisku. Vzala jsem si ji a ukázala na pažní kost asi deset centimetrů pod ramenním kloubem.

„Vidíte tu černou čáru?“

„Zlomená ruka neznamená, že to děcko oddělali.“ Slidell civěl na šedobílý snímek a do již tak nevěřícího výrazu se mu vkrádaly další pochybnosti.

„Ne, detektive, neznamená.“ Ukázala jsem na ruku. „Všimněte si mediálních a distálních falang.“

„Ten žargon si odpusťte, doktorko.“

„Druhý a třetí článek prstů.“

Slidell se předklonil a zkoumal kosti, na něž ukazovalo pero.

„Střední články by měly vypadat jako malé trubičky, distální jako hroty šípů.“

„Vypadá to jako dřevěný hobliny.“

„Kosti jsou rozdrcené.“

Slidell zachrčel. Raději jsem si ten zvuk nepřekládala.

Přešla jsem k rentgenům hlavy.

„Na lebce nejsou žádné fraktury. Ale podívejte se na mandibulu,

hlavně na protubernatia mentalis.“ Poranění měkkých tkání nechám na Larabeem.

Slidell vydal hlasitě „pchhhé“.

„Bradový výběžek,“ vysvětlila jsem.

„Proč se to jmenuje mentální, když mozek je mnohem větší?“

„Někteří lidé přemýšlí ústy.“

Larabee se usmál. Skoro. Pokud šlo o Skinnyho, můj sarkasmus přišel vniveč.

„Fajn.“ Slidellova skepse se odrážela v drsném tónu jeho hlasu. „Má zlomenou bradu a paži a prsty na kaši. To ještě neznamená vraždu.“

„Stopy pneumatik na stehnech potvrzují usmrčení vozidlem. Ale nebyla to obyčejná nehoda. Oběť nestála na krajnici. Nestopovala. Nečekala na odpočívadle, až pro ni přijede kamarád. Zasáhli ji přímo zezadu.“

Larabee přisvědčil, aby potvrdil závěr, k němuž rovněž došel, ale ještě neoznámil nahlas.

Slidell dál zíral na snímek.

„Představte si to,“ řekla jsem. „Kráčí po silnici, snad běží. Zezadu se blíží auto. Ona se nejspíš snaží uhnout. Anebo ne. Tak či tak vůz jí narazí zezadu do nohou.“

Slidell mlčel, Larabee dál přikyvoval.

„Upadne, roztáhne paže. Bradou se udeří o silnici. Ocitne se pod podvozkem. Levá pneumatika jí přejede levou ruku a rozdrtí prsty.“

„Jste si tím jistá?“

Kývla jsem otočenou dlaní na Larabeeho.

„V případě zasažení chodce vozidlem to člověka obvykle vymrští na přední sklo nebo odhodí stranou. Mívá poraněnou hlavu, trup či nohy,“ vysvětloval. „Tahle oběť nemá žádná zranění na hlavě a krku, která by odpovídala nárazu předního skla, případně odhození vlevo či vpravo.“

Slidella to stále nepřesvědčilo.

Natáhla jsem se po fotkách z místa činu, vybrala jsem dvě a podala mu je. Prohlédl si je a pak pomalu vydechl nosem.

„Žádný stopy po smyku.“

„Právě. Řidič vůbec nebrzdil.“

„Do prdele práce.“

Obrátila jsem se k Larabeemu.

„PMI odhadujete na sedm až deset hodin?“ Ptala jsem se na post-mortální interval.

„Pro jistotu. Tělo přivezli ráno po deváté. Včera v noci teplota klesla na devět stupňů. Zaznamenal jsem sinalost, ale krev se vracela do kapilár. Rigor –“

„Moment, moment. Pomalu, doktore.“ Slidell si vyndal z kapsy pero a malý kroužkový blok a začal si psát poznámky.

Larabee ukázal na tělo. „Všimněte si fialových skvrn na bříše, zejména na stehnech, na spodní části paží i na pravé polovině obličeje.“

Slidell zvedl oči a pak se vrátil ke psaní.

„Tomuhle zbarvení se říká lividní. Vzniká usazováním krve ve spodní polovině těla poté, co srdce přestane bít. Když přitisknu na sval palec, odtlačím cévy a na místě vznikne bledá skvrna.“

Slidell zkroutil rty ke straně.

„Bílý flek,“ zjednodušil Larabee. „Asi po deseti hodinách se krevní buňky a kapiláry rozloží natolik, že k tomuto jevu už nedochází.“

„A rigor znamená, že tuhej ztuhne.“ Slidell to vyslovil jako „rigr“.

Larabee přisvědčil. „Když přivezli tělo, rigor mortis byl znatelný v menších svalech, ale ne ve velkých. Čelisti měla sevřené, ale dokázal jsem jí ohnout kolena a lokty.“

„Takže zemřela víc než sedm hodin předtím, než se dostala sem, ale míň než deset.“ Slidell v duchu počítal. Trvalo mu to. „Někdy mezi jedenáctou a druhou.“

„Není to přesný vědecký odhad,“ podotkl Larabee.

„A co obsah žaludku? Až ji otevřete.“

„Devadesát osm procent posledního jídla opustilo žaludek šest až osm hodin po natrávení. Budeme-li mít štěstí, najdu zbytky kukuřice nebo rajčatové slupky v řasách žaludeční sliznice. Dám vám vědět.“

„A co sklivec?“ Ptala jsem se na rosol obsažený v oční kouli. „Dal by se otestovat na přítomnost draslíku?“

„Odebral jsem vzorek, ale časové rozpětí nám to nezúží.“

„Jak byla daleko od dráhy?“ zeptala jsem se Slidella.

„Ležela u krajnice naproti dráze.“

„Jak často tam tou dobou projíždějí vlaky?“

„Poslední jel po jedný v noci. Další až v pět ráno.“

„Metalický nátěr?“ zeptala jsem se Larabeeho. „Olej? Našel jste něco na kůži nebo na vlasech? Na šatech?“

Zavrtěl hlavou. „Je dost nepravděpodobné, že by se částice přenesly vzduchem tak daleko, ale znovu to zkontroluji. Proč se na to ptáte?“

„Pokud na sobě nemá částice z vlaku, mohli bychom upřesnit čas úmrtí.“

Larabee zvedl obě šlachovité ruce dlaněmi vzhůru. „Za pokus to stojí.“

Obrátila jsem se zpátky k Slidellovi. „Jak ji našli?“

„Těsně po sedmý ráno volala nějaká učitelka. Cestou do práce si všimla, že na zemi něco leží. Myslela, že je to figurína, a napadlo ji, že by se jí hodila pro děti do školní hry. Pak vyzvracela snídani a vytočila devět set jedenáct.“

Vzala jsem si fotografie z místa činu a prohlížela si sérii pořízenou z dálky i zblízka.

Na prvních byl prázdný úsek silnice, který se příliš nelišil od obrazu v mé hlavě. Vyvýšená dráha napravo vrhala dlouhé ranní stíny na násep, krajnici a vozovku dole.

Vlevo, asi osmdesát metrů od žluté policejní pásky, která byla trojúhelníkovitě natažená kolem těla, stála malá zděná budova se šterkovým parkovištěm.

„Co je to?“

„Krám, kde prodávali zboží na večírky. Pár měsíců už je opuštěnej.“

„A tohle?“ Ukázala jsem na patrový dům bez oken.

„Nějaký skladiště.“

Další sada zobrazovala tělo a bezprostřední okolí. Rountree Road ze západu. Old Pineville na sever a východ. Na posledním snímku byly béžové lakovky. Očima jsem sledovala vozovku.

Souběžně s pravou krajnicí jsem viděla chomáče trávy a osiny roztroušené až k hustému podrostu v místě, kde se povrch svažoval k příkopu vedle podpůrné zdi příměstské dráhy.

Na Rountree Road byla nepravidelná tmavá skvrna a oblázky na šterkovém odpočívadle. Zmačkaný papírový kelímeček a plechovka od piva. Z křoví vykukovaly bílé tečky. Smetí?

„Dalo by se tam najít ještě něco užitečného? Otisky na kelímku nebo na plechovce? Stopy na odpadcích?“

Slidell si olízl prst, otočil stránku a dál psal do bloku.

Na další sérii fotografií ležela dívka zakrytá červenou vlněnou dekou, nalevo vyčuhoval kousek sukně a noha. Končetina byla vykroucená z kyčle v nepřirozeném úhlu. Vedle bosé nohy se válela druhá bota.

Hromádka pod přikrývkou se zdála žalostně malá. Jela jsem zrakem po jejím obrysu a všimla si, že druhá noha leží rovně s chodidlem podivně vytrčeným k hlavě. Jedna paže byla nejspíš natažená. Poloha té druhé byla nejasná.

Hrud' se mi stáhla zlostí a smutkem. Zhluboka jsem se nadechla.

„Kdo ji přikryl?“ Věděla jsem, že policisté to nebyli. Vyškolený technik by nikdy neriskoval přenos vláken či rušivých kriminalistických stop.

Slidell listoval zpátky notýskem.

„Lydia Dreosová.“

„Ta učitelka?“

„Jo. Na tohle jsem zapomněl. Měla deku v kufru.“

Na dalších několika obrázcích byla deka složená do plastového sáčku na důkazní materiál, dívka ležela již odhalená. Na pozadí naftou ztemnělého šterku, asfaltu a strakatého porostu vypadala její pleť strašidelně bledá.

Něco mě napadlo.

„Neměla bundu.“

Vycítila jsem, že Slidell vrtí hlavou.

„Včera v noci bylo devět stupňů,“ dodala jsem to, co bylo zřejmé.

Nikdo nereagoval.

Pokračovala jsem dál v prohlížení detailních obrázků pomláceného obličje, rozdrčené ruky, malých smutných bot.

„Výška modřiny v podkolenních jamkách nám pomůže odhadnout výšku předního nárazníku. Na základě toho bychom měli být schopni určit typ vozu,“ poznamenal Larabee.

„Měla na sobě stopy laku?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ odpověděl Larabee. „Ale na kabelce je skvrna. Černá. Mohla by být od auta. Odešlu to na rozbor.“

„Našel jste na zádech škrábance od podvozku?“

„Ne.“

„Změřil jste maximální anteriorně-posteriorní šířku těla? Kvůli světlé výšce vozu.“

„Pánev devatenáct celých jedna desetina centimetru. Vleže na břicho.“

„Zranění na bradě a prstech naznačují, že ležela právě v téhle pozici.“

„Kolik to je v palcích?“ chtěl vědět Slidell.

„Sedm a půl.“

„Nic, co má čtyři kola, není takhle nízký,“ ucedil Slidell. „Snad kromě skateboardu.“

„Je na té modřině na stehnech něco zvláštního?“ ptala jsem se dál.

„Odshora dolů měří pět centimetrů,“ opáčil Larabee. „Žádný vzorek.“

„Takže to nebylo od masky,“ usuzoval Slidell.

Dobrá poznámka, Skinny.

Slidell dopsal. Poklepal perem na zápisník. Pak promluvil: „Jestli to správně chápu, holka běží –“

„Nebo kráčí,“ upozornil ho Larabee.

„Nárazník ji trefí zezadu do stehů. Spadne. Bradou se praští o vozovku. Rozpaží. Auto ji přejede a rozdrtí jí prsty.“

Představila jsem si ji, siluetu ve tmě osvětlenou dvěma reflektory, které se přibližují. Pálení na plicích. Bušící srdce. Husí kůže, pot. Rozklepané nohy v botách s vysokými podpatky.

„Takže co ji zabilo?“

„Ačkoli nevidím žádné fraktury, rentgen hlavy naznačuje rozsáhlé poškození. Budu si jistý, až otevřu lebku a najdu subdurální, subgaleální a intracerebrální hematom s masivním otokem v parieto-okcipitální oblasti.“

Slidell se na něj mlčky díval.

„Rána do hlavy způsobuje krvácení do mozku.“

Slidell se zamyslel. „Nabrali ji zezadu, takže upadla na břicho a ošklivě si poranila mozek. Jak to, že ji nenašli přímo na silnici?“

„Síla nárazu?“

„Anebo?“ Slidell reagoval na tón Larabeeho hlasu.

„Hematom nemusí okamžitě způsobit smrt.“

„Chcete říct, že se mohla odplazit?“

Larabee zachmuřeně přikývl.

„Ta holka mohla bejt naživu, když ji ten hajzl přejel?“

„Lékařský zásah by jí zachránil život. Možná.“

Ať to bylo či nebylo úmyslné, pro mě to byla vražda. Nemusela jsem to říkat nahlas.

S násilnou smrtí se setkávám pořád. Zním krutost, hloupost a bezcitnost, jíž jsou lidé schopni. A přesto mě pokaždé napadá stejná otázka.

Jak?

Jak může někdo přejet mladé děvče a nechat ho umřít? Pokud to neměl od začátku v plánu.

Oba muži mě sledovali, jak kráčím k sušáku a sundávám z něj sukni. Její spodní okraj musel být těsně nad místem nárazu.

Otočila jsem se ke Slidellovi.

„Nechte to otestovat.“

„Na co?“

„Lak.“

„A jaká je šance –?“

„DNA, petržel, podělanej život z Marsu! Prostě to nechte otestovat!“

Silné ženské emoce přivádějí mnohé muže do rozpaků. Většina z nich si osvojila umění nereagovat. Odvrácený pohled. Přeshlapování z nohy na nohu. Zbytečné pokašlávání.

Slidell se uchýlil k záložní možnosti; podíval se na hodinky.

Larabee se vrátil ke stolu a bez mojí pomoci otočil dívku zpátky na záda.

„Omlouvám se.“ Bylo mi to fakt líto. „Ujelo mi to.“

„Určitě jste si všimla tohohle.“ Larabee pokračoval, jako by k žádnému výbuchu nedošlo.

Pověsila jsem sukni a došla k němu. Slidell mě následoval.

Larabee zvedl jednu paži a otočil ji.

V loketní jamce se táhly vystouplé hrbolky.

„To by moh bejt motiv.“ Slidell byl tak blízko, že jsem cítila jeho pot a vlasový olej. „Holka nejspíš nasrala svého dodavatele a ten dement ji oddělal.“

„To není všechno,“ poznamenal tiše Larabee.

5

„ZHASNĚTE, PROSÍM.“

Slidell se s dusáním přemístil ke zdi, zády ke stolu.

Larabee rozsvítil malou UV lampu a namířil ji na vnitřní stranu dívčina levého stehna.

Na kůži zazářila modrobílá nepravidelná skvrna.

Sperma.

Larabee pomalu pohyboval lampou, některé stopy na těle fluoreskovaly viditelněji než jiné.

„Víc darců?“ zeptala jsem se.

„Pro potvrzení budeme potřebovat DNA,“ řekl Larabee. „Ale mám ten dojem.“

„Mluvíme tady o znásilnění?“ Slidell měl ústa přímo u mého ucha.

„Na vagině jsem nezjistil žádné trhliny ani oděrky. A žádné stopy análního styku.“

„Takže se vracíme k mému původnímu odhadu.“ Slyšela jsem, jak se Slidell narovnává. „Byla tam na lovu.“

Spolkla jsem odpověď.

Larabee zhasl lampu. „Rozsvítíte?“

Slidell mu vyhověl.

„Myslíte, že byste mohla zúžit odhad věku?“ promluvil na mě Larabee, když se zářivky s hučením probíraly k životu.

„Zrentgenoval Joe chrup?“ Měla jsem na mysli Joea Hawkinse, služebně nejstaršího pitevního asistenta v laboratoři.

Larabee ukázal na hnědou obálku ležící na stolní světelné prohlížečce.

Došla jsem tam a rozložila malé černé čtverečky na prohlížečskou desku.

Stiskla jsem tlačítko, srovnala snímky anatomicky a začala studovat osvětlenou čelist.

„Všechny čtyři sedmičky jsou vidět, kořeny zformované. Takže jí bylo minimálně dvanáct. Osmičky se ještě neprořízly, kořeny jsou vyvinuté jen málo. Nejsem odontolog, ale podle chrupu bych to odhadla mezi třinácti a sedmnácti.“

Muži čekali, zatímco jsem si dál prohlížela rentgenové snímky.

„Na šestce vlevo je ošklivý absces. Hodně kazů, ale ani jedna plomba.“

„Což patrně znamená, že v životě nebyla u zubaře.“ Larabee pochoopil, co myslím.

„Aspoň si ušetřím shánění zubní karty.“ Slidell založil ruce v bok.

„Absces. To přece bolí jako svině?“

„Lidé mají různý práh bolesti,“ opáčil Larabee. „Ale asi ano. Co vás napadlo?“

„Třeba šla na některou z těch bezplatnejch klinik. Pro léky nebo tak, víte?“

„Dobrý nápad, detektive.“

Podobně jako dětská hračka, co si objednáte poštou, dorazí i lidská kostra s návodem k sestavení. Většina kostí je přítomna při narození, ale chybí jim výstupky, hrbolky a ohraničení, které je kompletují. Tyhle složité kousíčky zvané epifýzy se objevují v dětství a dospívání a srůstají s okolními jamkami či hlavními kosterními prvky. Dochází k tomu v určitém předvídatelném věku.

Zaměřila jsem pozornost na rentgenové snímky kostry. Po více než deseti letech spolupráce Joe Hawkins přesně věděl, jaké obrázky potřebuji. A jako obvykle se trefil.

Začala jsem u kostí ruky a paže. Slidellovo opakované tvrzení, že to byla prostitutka, mi šlo hrozně na nervy. Věděla jsem, že ho pěkně naštvu, a schválně jsem sklouzla do profesního slangu. Ubohé, já vím.

„Distální epifýza radia začala srůstat, distální epifýza ulny už srostla. Ostatní kosti ruky jsou kompletní.“

Přesunula jsem se ke snímku ramene a levé paže.

„Na obou lopatkách jsou přítomny epifýzy akromia, ale nejsou srostlé.“

Ukázala jsem na zlomenou pažní kost.

„Mediální epikondyl, distální konec a proximální epifýza srůstají.“
Pánev.

„Hřeben pánevní kosti je oddělený.“ Hovořila jsem o hraně kosti, která nakonec vytvoří horní okraj kyčelní kosti.

Horní část nohy.

„Hlava femuru a trochanter jsou srostlé. Distální epifýza srůstá.“

Dolní část nohy.

„Proximální a distální epifýzy tibie a fibuly srůstají.“

Chodidlo.

„Proximální falangy –“

„A co to všechno znamená?“ přerušil mě Slidell.

„Bylo jí čtrnáct nebo patnáct let, když zemřela.“

Moc mladá na to, aby měla ponětí, co jí život může nabídnout. Patnáct let. Mělo jí být osmdesát.

Zkažené zuby. Stopy po jehlách. Zbytky spermatu. Do prdele, bylo jí patnáct!

Celou minutu se v místnosti ozývalo jen hučení zářivek na stropě a Slidellovo oddechování.

„Snad bych moh zapracovat na oblečení, zjistit, kde ho prodali.“ Slidell si zastrčil blok do kapsy. „S botama to třeba klapne.“

Můj mozek se přesunul od otázky jak k otázce kdo. Kdo nechal to děcko na silnici s tváří na asfaltu? Opilec, který si jí ve tmě vůbec nevšiml? Nebo byl tak bezohledný, že nezastavil? Anebo vrah, který to měl od začátku v úmyslu?

„Ještě něco?“ Nedůvěřovala jsem vlastnímu hlasu.

Larabee toporně zavrtěl hlavou.

Kývla jsem na Slidella a vrátila se do své kanceláře. Sedla jsem si za stůl. Podrážděná. Nervózní.

Slidell je dobrý policajt. Jenže mívá ve zvyku dostávat se do zajetí defetistického postoje. Pokud je přesvědčený, že to děvče byla prostitutka a feťacka bez dokladů, bude ochoten věnovat dostatek energie hledání jejího vraha?

Ano, bude, připustila jsem. I když to byla zfetovaná kurvička, našli ji mrtvou ve Slidellově revíru a on se toho chopí jako osobní výzvy.

Tak proč tolik úzkosti?

Katy? Opuštěné auto a kabelka? Zatracené puchýře?

To je fuk.

Došla jsem na toaletu a opláchla si obličej studenou vodou. Podívala jsem se do zrcadla. A hodnotila tvář, která se v něm odrážela.

Jasně zelené oči. Unavené, ale odhodlané. Pár vrásek u vnějších koutků, zasloužených. Brada a víčka pevná. Tmavé blond vlasy stažené do culíku, nic moc.

„Tak fajn, jde se na peruánský psy.“

Obraz v zrcadle pronesl stejná slova. I stejně příkývl.

Zmuchlala jsem papírový ručník, hodila ho do koše a vyšla ven.

Nové zařízení Ústavu soudního lékařství okresu Mecklenburg je sice obrovské, což ovšem neplatí pro mou kancelář. Kdyby ji realitní makléřka nabízela k pronájmu, asi by ji popsala jako „útulnou“ a „příjemnou“. Většinu prostoru zabírá psací stůl. Registračka, věšák. Když přijde Larabee, je tu narváno. A pokud je návštěvníkem Slidell, zapomeňte na dýchání.

Nevadí mi to. Je to tu moje. Nikdo mě nevyrušuje. Většinou tady sepisují zprávy nebo studuju spisy. Jeden mi zrovna ležel na stole.

Sedla jsem si a otevřela desky. Nahoře byl formulář žádosti o antropologickou konzultaci. Zběžně jsem prolétla jeho obsah.

Číslo případu. Číslo márnice. Číslo policejního hlášení. Vyšetřovatel, útvar. Patologem požadujícím analýzu byl Larabee.

Přešla jsem rovnou k položce Shrnutí známých skutečností. Stručný, rukou psaný odstavec neříkal nic, co bych už neslyšela od Slidella. Podezření na pašování starožitností, předměty zabavili na mezinárodním letišti Charlotte-Douglas. Dominick Rockett.

Začetla jsem se do Popisu exemplářů. Sledované položky byly identifikovány jako mumie. Celkem čtyři. Původem z Peru. Možná incké. Patrně ze hřbitova.

Oči mi padly na poslední oddíl: Požadovaná expertiza. Políčka vedle položek exhumace, biologický profil a poranění byla prázdná. Vedle kategorie ostatní bylo šest slov: *Analýza a písemná zpráva. Lidské ostatky?*

Odložila jsem formulář a začala jsem listovat souborem fotografií

sepnutých kancelářskou svorkou. Na prvních třech ležely uzlíčky vedle sebe v neporušeném obalu. Přestože byly vysušené a stářím ztratily barvu, připadaly mi poměrně v dobrém stavu. Jak by ne. Peruánská poušť poskytuje dostatečně suché prostředí, které pohřbené ostatky dobře uchovává.

Další fotky zachycovaly jeden napůl rozbalený balík. Viděla jsem scvrklou psí hlavu se zavřenýma očima, na jednom uchu byly stále zbytky srsti.

V paměti jsem se vrátila do vysokoškolských let, kdy jsem navštěvovala seminář o jihoamerické archeologii. A vydolovala jen základní informace. Patnácté století. Andy. Machu Picchu. Čokóská jazyková rodina. Inti, bůh slunce.

Srovnala jsem obrázky. Zírala na ně. Shluk šedých buněk vyplívl článek, který jsem před pár lety četla. V *National Geographic*? Čiribajové obývali v době před inckou civilizací údolí řeky Osmose, asi osm set kilometrů jihovýchodně od Limy. Pochovávali psy společně s mrtvými lidmi.

Zapnula jsem si notebook, otevřela google a vepsala pár klíčových slov. Peru. Psi. Mumie.

Jo. Čiribajové pohřbívali psy mezi hroby drahých zesnulých. Některé s příkrývkami a jídlem na dlouhou cestu na onen svět.

Teď už jsem chápala, proč mě do případu zapojili. Mám určit, jestli se do balíčků nepřípleťly lidské kosti.

Podle tabule se soupisem ostatků jsou psi v márnici. Stačí přejít chodbu a rozbalit je.

Neudělala jsem to.

Myšlenky se mi stále vracely k oběti autonehody, kterou má teď pod skalpelem Larabee.

Pohled mi padl na fotku, kterou jsem měla nejbliž. Bílý proužek na odhalené čelisti rozbaleného psa. Zub. Dokonalý i po staletích.

Na rozdíl od zubů mladé Neznámé.

Sepnula jsem fotky a zavřela spis.

Chvíli jsem seděla.

Znovu jsem otevřela desky.

Našla jméno.

Zvedla jsem telefon a namačkala číslo.

6

„IMIGRAČNÍ A CELNÍ ÚŘAD SPOJENÝCH STÁTŮ. KOHO SI PŘEJETE?“

Požádala jsem o Luthera Dewa, agenta, který pracuje na případu mumifikovaných psů.

ICE nenabízí volajícím, kteří čekají na spojení, žádnou hudbu. Rozrušený a znuděný mozek začal hrát hru s názvem Jaká písnička by se nejlíp hodila. Travelin Man od Rickyho Nelsona? Coming to America od Neila Diamonda? Movin' On od Merlea Haggarda?

Hru rychle ukončil automatický hlas.

„Zvláštní agent Dew nyní nemůže váš hovor přijmout. Po pípnutí prosím zanechte vzkaz.“

Zanechala jsem vzkaz.

Podívala jsem se na hodinky. Bylo skoro půl šesté večer. Aby se ze mě mohla stát cestující žena, potřebovala jsem auto.

Znovu jsem otevřela spis a zírала na fotku rozbaleného psa. Co je to za rasu? Čiribajští ovčáci? Mně připadal jako dřímající kokršpaněl.

Zalétla jsem očima k telefonu a silou vůle se ho pokoušela rozeznít.

Nepovedlo se. Samozřejmě.

V myšlenkách jsem se opět vrátila k Neznámé, která před chvílí opustila Larabeeho stůl.

Přehlédla jsem něco?

Než jsem o tom mohla začít uvažovat, pevná linka zazvonila tónem vyhrazeným pro hodiny mimo pracovní dobu.

„Doktorka Brennanová?“

„U telefonu.“

„Luther...“

Pořádně jsem nerozuměla. Proč mi volají luteráni do práce?

„Luther Dew. Reaguji na váš vzkaz.“ Hlas byl vysoký a trochu zženštilý. Představila jsem si Trumana Capoteho v pánském klobouku a s motýlkem.

„Díky, že voláte tak rychle.“

Nicneříkající ticho.

„Jsem z úřadu soudního lékařství.“

„Ano. Měl jsem na záznamníku tohle číslo.“

„Pracuji na peruánských mumiiích.“

„Vy jste ta antropoložka?“

„Ano, jsem.“ Škrobenost za škrobenost. „Napadlo mě, zda náhodou nemáte k případu další informace. O tom dovozci Dominicku Rockettovi.“

Dew našťavaně mlaskl.

„Pane?“

„Dovozci dodržují zákony a celní předpisy Spojených států. Předkládají potřebnou dokumentaci. Dovážejí pouze to, co je povoleno. Pro pana Rocketta a tyto artefakty to v žádném ohledu neplatí.“

Tyto artefakty?

„Váš úřad už měl s panem Rockettem co do činění?“

„Tuto informaci nejsem oprávněn sdělovat.“

Tak jo.

Jenže já Dewovi nevolala proto, abych si poklábosila o pašování. Peruánští psi byli jen záminkou, jak z něj vymámit informace, o něž jsem opravdu stála.

„Můžete mi povědět něco o Rockettovi?“

„Nemohu prozrazovat konkrétní informace z probíhajícího případu.“

A mně je Dominick Rockett u zadku.

„Chápu, pane. Ale mumifikovaní psi se do našeho zařízení obvykle nedostávají. Předpokládám, že jste se díval na částečně rozbalenou mumii.“

Další nicneříkající mlčení. Ale Dewův povzdech naznačoval, že nejspíš začíná tát.

„Nepřekvapilo by mě, kdyby to psisko otevřelo oči a poprosilo o granul.“ Rozesmála jsem se, příjemná až hrůza. „Je ve výborném stavu.“

„Opravdu?“

„Pro váš úřad to musel být velký úlovek.“

„Nevěřila byste, jaké předměty zabavujeme.“ Opravdu si ten idiot opovržlivě odfrkl?

„Nepochybně se jedná o působivý repertoár.“

„Tak třeba rohy nosorožců. Pašeráci je dřív rozemílali a prášek schovávali do sošek nebo jiných dutých předmětů. Teď dovážejí celé hlavy a prohlašují je za legální starožitnosti. Odstraní roh, nahradí ho umělým a myslí si, že jsou za vodou. Pokládají nás za úplné pitomce?“

„Peruánští psi se sem dostali přes Charlotte-Douglas, že?“

„Pašování se neomezuje jen na velká města. Kontraband může dorazit přes kteroukoli celnici.“ Dew se začínal otevírat, jenže mi sděloval pouze věci, které jsou veřejně známé. Tenhle figl znám. Sama ho používám. „Četla jste o kostech tyranosaura, které zajistili na severu?“

„Prosím?“

„Neúplná kostra z pouště Gobi. Ti idioti ji uvedli ve dvou celních dokumentech. Jako kdybychom to nekontrolovali.“ Jo. Dew si opravdu opovržlivě odfrkl. „Přihlásili hlavu plaza, polámané fosilní kosti a pár ještěrek.“

„Kdo vás na to upozornil?“ Vzala jsem si pero a začala s ním cvrknat na podložce.

„Předměty byly obrovsky podceněné. Nejvíc ovšem bila do očí země původu.“

„Což byla?“

„Anglie.“

„Tyranosaurus nad Temží?“

„Ano. Mongolové se tomu pěkně nasmáli.“ Proneseno bez náznaku pobavení.

„Dobrá práce.“

„Američané si vůbec neuvědomují, co ICE dělá pro mezinárodní vztahy.“

„Peruánská vláda je určitě nadšená, že jste zajistili jejich artefakty.“

„Což mě přivádí k dalšímu bodu. Jejich hlavní archeolog se nemůže dočkat, až jim exempláře vrátíme. A velice doufá, že je při své práci pokud možno nepoškodíte.“